OLYMPIC GAMES
TOKYO 2020

ملایی: رقبایم را تا به حال ندیده بودم

نازنین ملایی قهرمان قایقرانی ایران حضور خوبی در المپیک داشت. او می‌گوید: «واقعیت این که خیلی خوشحالم، نه فقط برای خودم بلکه برای کاروان ایران و همه بانوان. فکرمی‌کنم با این کار توانستم دیدگاه دختران را باز کنم؛ این‌که هیچ چیزی غیرممکن نیست و فکر نکنند نمی‌شود. ما دختران هم می‌توانیم در المپیک بدرخشیم.» او اضافه می‌کند: «خوشحالم که توانستم یازدهم شوم، این رکورد یک رکورد خوب است. واقعیت این که با شرایط تمریناتی که در تهران داشتیم این نتیجه فراتر از انتظار خودمان بود. اردوهای زیاد خوبی نداشتم، مسابقات جهانی نرفته بودم و اصلا این رقبا را تا به حال ندیده بودم!»

گفت‌وگو با احسان حدادی پس از کسب نتیجه ضعیف در المپیک

خیلی هم ناراحت نیستم!

مرتضی رضایی
خبرنگار اعزامی به توکیو

یک نتیجه ناامیدکننده. احسان حدادی حتی ۵۹ متر هم پرتاب نکرد و یکی از ۷ پرتابگر ضعیف المپیک توکیو لقب گرفت در میان ۳۲ نفر. به قول خودش اگر المپیک توکیو آخرین المپیکش باشد، واقعا بد تمام شده. اما وقتی پای حرف‌های احسان حدادی می‌نشینی احساس می‌کنی، قصه المپیک و این پرتابگر، شاید همچنان ادامه داشته باشد. او دیروز چهارمین ورزشکار کشورمان لقب گرفت که در ۴ المپیک شرکت کرده و اگر در المپیک پاریس هم در محفظه پرتاب بایستد، نامش به عنوان تنها ورزشکار ایرانی که در ۵ المپیک شرکت کرده وارد تاریخ می‌شود. اما این رکوردها فعلا ارزشی ندارد. احسان باید پاسخگوی نتیجه بدی که گرفته باشد:

چرا نتوانستی به فینال راه پیدا کنی؟

کار خیلی سختی بود، چراکه سال قبل بعد از این‌که کرونا گرفتم، چند مسابقه مهم فصل را از دست دادم. امسال هم با مصدومیت کمرم هیچ مسابقه‌ای ندادم، تنها حضورم مرحله اول لیگ بود. درصورتی‌که وقتی قرار است در المپیک پرتاب کنی باید در چند مسابقه خوب شرکت کرده باشی، من مصدوم هم بودم، ولی خودم توقع پرتاب بالای ۶۲-۶۳ متر را داشتم، اما متأسفانه نشد.

قبلا گفته بودی، اگر بالای ۶۳-۶۴ متر پرتاب نکنی، المپیک نخواهی آمد.

دوست داشتم در چهارمین المپیکم نتیجه بهتری بگیرم. اما از من خواستند در چهارمین المپیکم شرکت کنم. از طرفی اگر من نمی‌آمدم و کسی هم جایگزینم نمی‌شد، حالت خوبی نداشت و من به احترام المپیک آمدم. حالا خیلی هم ناراحت نیستم. تصمیمم بر این بود در المپیک توکیو به دلیل مصدومیتی که داشتم، نباشم ولی چون ورودی کسب کرده بودم و تا سال آینده هم مسابقه بزرگی نداشتم باید در آن شرکت می‌کردم تا خودم را برای بازی‌های آسیایی ۲۰۲۲ محک بزنم.

المپیک توکیو آخرین المپیک تو بود؟

نمی‌دانم! اگر بدنم جواب دهد دوست دارم شرکت کنم. سال آینده در بازی‌های آسیایی چین شرکت خواهم کرد و به دنبال کسب پنجمین مدال طلا در این مسابقات هستم. اگر آنجا نتیجه خوب گرفتم و بدنم آماده بود در پاریس شرکت می‌کنم.

خیلی‌ها معتقدند با وجود خرج زیادی که برای تو شده اما نتیجه مطلوب نبوده است.

من تنها مدال‌آور دوومیدانی ایران در المپیک هستم. ۴ مدال طلای بازی‌های آسیایی دارم و سال آینده به دنبال کسب پنجمین مدال آن هستم برای همین مسؤولان به این نتیجه رسیدند که سرمایه‌گذاری روی من اثرگذار خواهد بود. مطمئن باشید ورزش ایران اگر می‌دانست که من مدال نمی‌گیرم برای من هزینه نمی‌کرد. الآن هم به دلیل آسیب‌دیدگی که جزئی از ورزش است نتیجه خوبی نگرفتم. تمام تلاشم را کردم ولی به فینال راه پیدا نکردم. به هر حال همیشه آن چیزی که می‌خواهی نمی‌شود.

عکس: چاووش هماوندی عکاس اعزامی جام‌جم به توکیو

۵ مهرماه سال ۱۳۹۸ بود که خبر رسید کمیته ملی المپیک پذیرفته است برای احسان حدادی، به صورت جداگانه، ماهانه ۱۰ هزار دلار پرداخت کند.

این هزینه، جدا از بودجه‌ای بود که وزارت ورزش و جوانان، فدراسیون دوومیدانی و همین‌طور اسپانسرها برای احسان حدادی پرداخت می‌کردند. بالا و پایین کردن رقم‌ها نشان می‌دهد در سه سال و نیم گذشته رقمی بیش از ۷۰۰ هزار دلار برای آماده‌سازی حدادی هزینه شده است.

۶ در ایران ورزشکاران زیادی هستند که بارها و بارها پرچم ایران را بالای سرشان برده‌اند اما نام چند نفر از آنها برجسته شده و باقی مانده است؟ آنهایی که سرشان در لاک خودشان بوده و بدون هیچ منتی ورزش‌شان را کرده‌اند. نه غر زده‌اند و نه به مردم فخر فروخته‌اند. تجربه ثابت کرده هرورزشکاری که موفقیت‌هایش را بر سرمردم بزند حتی اگر مدال‌های مهمی هم کسب کرده باشد یکدفعه از چشم آنها می‌افتد. احسان باید حواسش زیاد جمع باشد که سرنوشتش گره به سرنوشت آنها نخورد!

۷ ملی‌پوش پرتاب دیسک کشورمان از صعود به فینال المپیک بازماند. این خبری بود که خیلی زود از توکیو به تهران مخابره شد. احسان حدادی که تنها دو پرتاب از سه پرتابش را موفق انجام داد حتی به رکورد ۶۰ متر هم نرسید و با پرتابی به طول ۵۸ متر و ۹۸ سانتیمتر از راهیابی به فینال این رشته بازماند تا یکی از ناکامان لقب بگیرد. به همین سادگی و به همین راحتی. دارنده مدال نقره المپیک لندن، در المپیک توکیو بیست و ششم شد. نفر ۲۶ در میان ۳۲ پرتاب‌کننده! این همان پایان غم‌انگیزی است که البته از ماه‌ها پیش قابل پیش‌بینی بود.

1992

استخر روباز شهر بارسلون، باثبت این ۳ رکورد جهانی جدید در شنای المپیک، یک شب فراموش‌نشدنی را سپری کرد: کیران پرکینس از استرالیا در شنای ۱۵۰۰ متر (۱۴ دقیقه و ۴۳ ثانیه و ۴۰ صدم ثانیه)، تاماش دارنی از مجارستان در ۲۰۰ متر کرال پشت (یک دقیقه و ۵۹ ثانیه و ۳۶ صدم ثانیه) و یانگ وینی از چین در ۵۰ متر آزاد زنان (۲۴ ثانیه و ۷۹ صدم ثانیه)

2012

مایکل فلپس آمریکایی پس از آن‌که در رقابت‌های ۴ در ۲۰۰ متر آزاد تیمی به مدال طلا دست یافت به بزرگترین ورزشکار تاریخ المپیک تبدیل شد. آن مدال نوزدهمین مدال المپیک فلپس و پانزدهمین مدال طلای او در رقابت‌های المپیک به حساب می‌آمد تا از لاریسا لاتینینا ژیمناست شوروی سابق که ۱۸ مدال المپیک داشت، پیشی بگیرد. فلپس هم اکنون با ۲۸ مدال رکورددار است.

نم تا بتوانم مدال بگیرم
ن، خانواده‌ام و خودم را
کست هم جزو مسابقه
ی انکار، حتی با ناداوری.
شنبه‌ها بعدازظهر هم
ل بود، خودم به سالن
ن می‌کردم. حالا اما باید
رگردم تا شاید در لیگ
ت قرارداد ۲۷ میلیونی با
رتان می‌شود که سقف
یگ شمشیربازی ۲۷
ه آن هم فقط من و مجتبی
می‌کنیم؟!
در می‌جنگم و می‌جنگم
سم. تلاش می‌کنم برای
ی که باور دارم و با این باور
درونی
است
که می‌شود
دنیای بیرون را
تغییر داد. کاری می‌کنیم تا کسانی که
امروز رویاهای ما را مسخره می‌کنند وقتی
به هدفمان رسیدیم برای بقیه تعریف
کنند که روزی ما را می‌شناختند.

فرزانه فصیحی: از الان رسیدن به المپیک هیچ است

فهمیدم رقبایم از کره دیگری نیامده‌اند

فرزانه فصیحی، دختر باد، در المپیک توکیو هر چند به رکورد خود نرسید، اما دست به کار بزرگی زد. او به عنوان دومین بانوی تاریخ ایران که در رقابت‌های سرعت شرکت داشت، موفق شد از گروه مقدماتی با مقام اولی صعود کند. هر چند فصیحی نتوانست در دور بعد مجوز حضور در مرحله نهایی را کسب کند اما کلا حضور و صعودش، یک اتفاق تاریخی و بزرگ بود. حالا او از این اتفاق شیرین می‌گوید.

از رکوردم راضی نبودم

رکورد ۱۱ ثانیه و ۷۶ صدم ثانیه را در دور اول زدم و زودتر از بقیه از خط پایان گذشتم. آنچه مشخص است این‌که از رکوردی که زدم راضی نبودم. زمان برگزاری مسابقه برایم اصلا خوب نبود. ما ساعت ۹ صبح مسابقه خود را برگزار کردیم. من نه کاملا خواب بودم و نه کاملا بیدار. اگر این مساله روی کارم اثر نمی‌گذاشت می‌توانستم رکورد بهتری از خودم به جا بگذارم.

استرس نداشتم

برای این مسابقات استرسی نداشتم. با توجه به مسابقات و همین طور اردوهایی که پیش از المپیک داشتم، در رقابت‌های المپیک راحت بودم.

اگر رکورد تهران را می‌زدم...

صعود به نیمه‌نهایی واقعا سخت بود ولی من به آن خیلی فکر کردم. اگر می‌توانستم رکوردی را که در تهران زدم، در ژاپن هم می‌زدم قطعا به آن مرحله صعود می‌کردم. شاید خیلی‌ها فکر کنند شب قبل خوب استراحت نکردم ولی اینطور نبود. اتفاقا شب خوبی داشتم. حالا و بعد از مسابقات قطعا تجربه بزرگی کسب کرده‌ام.

خسته شدم

مسابقات در اینجا فشرده است. مسابقات پشت سر هم برگزار می‌شود. این می‌تواند روی عملکرد ورزشکاران اثرگذار باشد. در مرحله قبلی خسته شدم. از سویی هوا در ژاپن شرجی است و اثر می‌گذارد. حضور در المپیک برایم شیرین بود. خیلی تلاش کردم به اینجایی که هستم برسم. خوشحالم در المپیک شرکت کردم و قطعا از الان به بعد تلاش بیشتری می‌کنم تا بتوانم دل مردم کشورم را شاد کنم.

از کره دیگری نیامده‌اند

وقتی در المپیک حاضر می‌شوی، یعنی تجربه بودن در کنار بهترین‌های جهان. خوشحالم در چنین سطحی از مسابقات حاضر شدم و توانستم کنار دوندگان بزرگی بایستم و با آنها رقابت کنم. از تجربه‌ای که به دست آوردم نهایت استفاده را خواهم کرد. شاید بپرسید مهمترین تجربه‌ام چه بود؟ اینجا فهمیدم که رقبایم از کره دیگری نیامده‌اند و انسان‌های عجیب و غریبی نیستند. تک‌تک آنها هم مثل خودمان هستند و اینطور نیست که دست‌نیافتنی باشند.

رسیدن به المپیک هیچ است

همیشه بزرگترین رویایم رسیدن به رقابت‌های المپیک بود اما حالا حضور در این مسابقات را تجربه کرده‌ام و دیگر رویاهایم تغییر پیدا کرده است. اکنون می‌فهمم که رسیدن به المپیک نباید اولویت من باشد. به نوعی رسیدن به این هدف دیگر برایم هیچ است و باید به رده‌های بالاتر فکر کنم و رتبه بهتری به دست بیاورم.

حالم خوب است

بغض دارم؟ نه. حالم خیلی خوب است. قطعا از رکوردهایم راضی نیستم و اتفاقاتی که در نظرم بود، رقم نخورد ولی الان حالم خیلی خوب است چون در المپیک شرکت کردم.

حتی یک جلسه تمرین را از دست ندادم

اگر به عقب برگردم نمی‌دانم باید چه چیز را عوض کنم. من در این مدت خیلی تلاش کردم. تا توانستم تمرین کردم. به جرات می‌گویم حتی یک جلسه تمرینی را از دست ندادم. تمام فکر و ذکرم المپیک بود و برای رسیدن به موفقیت در این مسابقات تمام توان و زندگی‌ام را گذاشتم. ولی به هر حال تجربه کسب کردن هم آسان نیست.

مدال در آسیا

هیچ چیزی از حرکت باز نمی‌ایستد. سال آینده رقابت‌های قهرمانی آسیا را در پکن داریم. قطعا انگیزه‌ام را از دست نمی‌دهم. تلاشم را بیشتر می‌کنم تا انشاا... بتوانم در آن مسابقات برای کشورم مدال کسب کنم.

فرزانه فصیحی اگرچه بهترین خودش نبود و نتوانست رکورد شخصی‌اش را ارتقاء بخشد اما در دور مقدماتی در گروه خود اول شد تا نمایش درخشانی داشته باشد

عکس: چاووش هماوندی عکاس اعزامی جام‌جم به توکیو

حرف‌های جالب همسر فرزانه فصیحی در گفت‌وگو با جام‌جم

پست حسن یزدانی روی فرزانه تاثیر گذاشت

سعید اکبری
ورزش

امیرحسینی همسر فرزانه فصیحی برای ورزشی‌ها چهره‌ای آشناست. او مدیر روابط عمومی فدراسیون‌های والیبال و دوومیدانی بود. در این سال‌ها برای موفقیت همسرش، گام به گام با او پیشرفت و حالا مثل همه ایرانی‌ها از کار بزرگ او بسیار خوشحال است.

ابتدا از اینجا شروع کنیم که خانم فصیحی چرا از فضای مجازی به ویژه قبل از المپیک فاصله گرفت؟

فرزانه از مدتی قبل روی این مساله نظر داشت که در فضای مجازی کمرنگ باشد. کی جدی‌تر شد؟ وقتی حسن یزدانی پست گذاشت و گفت می‌خواهد تمرکزش روی المپیک باشد. این حرکت روی فرزانه هم اثر گذاشت و تصمیم گرفت کلا در فضای مجازی نباشد.

بزرگترین رویایی که قبل از مسابقات درباره‌اش حرف می‌زد، چه بود؟

ما اتفاقا یک نذری داشتیم که پنجشنبه شب ادا کردیم. وقتی کارم تمام شد، گوشه‌ای ایستادم و ناگهان به ذهنم آمد حدود یک‌سال و نیم قبل وقتی فرزانه به بازی‌های آسیایی جاکارتا نرفت و حتی می‌خواست خداحافظی کند، یک گروه تلگرامی زد. در واقع خانواده با او صحبت کردند که کنار نکشد. وقتی از تصمیمش منصرف شد در گروه تلگرامی نوشت می‌خواهم به المپیک بروم. دوستانش و خانواده‌اش را هم عضو کرد. بعضی‌ها فکر کردند این از آثار روحی نرفتن به بازی‌های آسیایی است. در آنجا نوشت پنج هدف دارد. رکورد باشگاهی و ملی ۱۰۰ متر را بزند. رکورد ۶۰ متر را بشکند. ورودی قهرمانی جهان و المپیک را بگیرد. یکی هم مدال در مسابقات داخل سالن آسیا بود که مجوز حضورش را گرفت ولی مسابقات لغو شد. دیدم فرزانه به تمام هدف‌هایی که در گروه نوشته بود، رسیده است.

این مدت زندگی شما چطور گذشت؟

ما از آدم‌های زیادی مشورت گرفتیم. متوجه شدیم لایف استایل (روش زندگی) ورزشی فرزانه باید تغییر کند. با خیلی‌ها مشورت کردیم. مشاور اصلی ما آقای کولاکوویچ سرمربی تیم ملی والیبال بود. چون خودم آن موقع در این فدراسیون فعالیت می‌کردم، از او مشورت گرفتیم. مسلط به ورزش جهان بود. دوستان دوومیدانی کار قوی داشت. آنها را معرفی کرد. فرزانه چندین و چند تست داد. با آدم‌های زیادی از ایتالیا، یونان، اسلوونی، صربستان و... مصاحبه کاری داشت. به جرات می‌گویم دو سه سال هزینه و زمان صرف شد. بعضی‌ها گفتند نشدنی است. بالاخره هر راه جدیدی سختی خودش را داشت. من خودم در فدراسیون دوومیدانی بودم. به فرزانه گفتم کمپ‌های تمرینی و ویزا و اقامت با من. تو فقط تمرکزت روی مسابقات و تمرینات باشد. اتفاقا در دوره‌ای که آقای عرب رئیس بود، مرخصی گرفتم و رفتم تا اردوی فرزانه را مهیا کنم ولی اینقدر کار زیاد بود که مدام ماندنم تمدید می‌شد و در نهایت برای آقای عرب نوشتم که نمی‌توانم به زودی برگردم و این به منزله استعفاست.